

wegend belang zijn'. Is echter het nemen van een besluit op een concrete aanvraag aan de orde, dan is niet-noodzakelijkerwijs sprake van een dergelijk zwaarwegend belang. De informatie-uitwisseling zal dan dienen plaats te vinden op basis van de hiervoor genoemde wettelijke bepalingen. De Afdeling beantwoordt de vraag niet wat nu exact het onderscheid is tussen deze diverse wettelijke bepalingen. De enige vraag die de Afdeling beantwoordt is dat de burgemeester, als hij die politiegegevens ambtshalve op basis van bijvoorbeeld het RIEC-convenant al heeft ten behoeve van de bestuurlijke aanpak, deze gegevens ook mag gebruiken voor een ander doel, namelijk, in dit geval, het beslissen op een aanvraag voor een exploitatievergunning.

4. Het kan in een procedure alleen maar gaan over de vraag of de burgemeester over de gegevens mag beschikken en deze gegevens daadwerkelijk aan een besluit ten grondslag mag leggen. De uitspraak zegt niets over de rechtmatigheid van de verstrekking op zichzelf. Een procedure waarin de rechtmatigheid van de verstrekking aan de orde kan worden gesteld, zou ook niet in een procedure tegen een besluit omtrent een vergunning, waarover de burgemeester heeft beslist, kunnen worden gevoerd. Immers, de politie (korpsschef) en het College van procureurs-generaal is verantwoordelijk voor de verwerking van politiegegevens, respectievelijk strafvorderlijke en justitiële gegevens en een procedure zou dan ook tegen deze bestuursorganen gevoerd moeten worden. Zowel in de WJG (de artikelen 39i, 39j en 39n) als in de Wpg (de artikelen 25, 28 en 29) zijn daaromtrent voorzieningen opgenomen.

C.W.M. van Alphen

Gst. 2014/24

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 24 december 2013, nr. 201304844/1/A1
(Mr. S.F.M. Wortmann)
m.nt. C.J. Ijdema¹

(Art. 5:35 Awb)

AB 2014/57
NJB 2014/163
BA 2014/17
ECLI:NL:RVS:2013:2626

Artikel 5:35 Awb. Hangende de procedure tegen de weigering om tot invordering van een verbeurde dwangsom over te gaan verjaart de bevoegdheid tot invordering.

¹ Jaap Ijdema is advocaat bij Adriaanse van der Weel advocaten te Rotterdam, Middelburg en Terneuzen.

Wat had de derde-belanghebbende kunnen doen om dit te voorkomen?

De Afdeling overweegt dat in gevallen als de onderhavige, waarin vaststaat en niet in geschil is dat een dwangsom is verbeurd en het college weigert in te vorderen, degene die in bezwaar en beroep opkomt tegen de weigering om tot invordering over te gaan het college in verband hiermee kan verzoeken de verjaringstermijn te stuiten of de verjaringstermijn te verlengen door uitstel van betaling te verlenen, en bij afwijzing van dit verzoek de bevoegde rechter kan verzoeken om een voorlopige voorziening te treffen tot verlenging van de verjaringstermijn of om het college op te dragen de verjaringstermijn te stuiten.

Uitspraak op het hoger beroep van:

[appellant], wonend te [woonplaats], gemeente Harderwijk, tegen de uitspraak van de rechtbank Arnhem van 17 april 2013 in zaak nr. 12/1245 in het geding tussen:

[appellant]

en

het college van burgemeester en wethouders van Harderwijk.

Procesverloop

Bij besluit van 14 maart 2012 heeft het college geweigerd tot invordering van een dwangsom over te gaan, opgelegd aan [belanghebbende].

Bij besluit van 10 juli 2012 heeft het college het door [appellant] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 17 april 2013 heeft de rechtbank het door [appellant] daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft [appellant] hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een verweerschrift ingediend.

[appellant] heeft een nader stuk ingediend.

De zaak is door een meervoudige kamer van de Afdeling verwezen naar een enkelvoudige.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 25 oktober 2013, waar [appellant], bijgestaan door mr. M. Schouten, en het college, vertegenwoordigd door M. Huisman en M. Bakker, beiden werkzaam bij de gemeente, zijn verschenen.

Overwegingen

- Ingevolge artikel 5:35 van de Algemene wet bestuursrecht verjaart in afwijking van artikel 4:104 de bevoegdheid tot invordering van een verbeurde dwangsom door verloop van een jaar na de dag waarop zij is verbeurd. Ingevolge artikel 4:94, eerste lid, kan het bestuursorgaan de wederpartij uitstel van betaling verlenen. Ingevolge artikel 4:105, eerste lid, wordt de verjaring gestuit door een daad van rechtsvervolgning overeenkomstig artikel 316, eerste lid, van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek.

Ingevolge het tweede lid stuit erkenning van het recht op betaling de verjaring van de rechtsvordering tegen hem die het recht erkent.

Ingevolge artikel 4:106 kan het bestuursorgaan de verjaring ook stuiten door een aanmaning als bedoeld in artikel 4:112, een beschikking tot verrekening of een dwangbevel dan wel door een daad van tenuitvoerlegging van een dwangbevel.

Ingevolge artikel 4:111 wordt de verjaringstermijn van de rechtsvordering tot betaling aan een bestuursorgaan verlengd met de tijd gedurende welke de schuldenaar na de aanvang van die termijn uitstel van betaling heeft.

Ingevolge het tweede lid, is het eerste lid van overeenkomstige toepassing indien:

- a de schuldenaar in surseance van betaling verkeert;
- b de schuldenaar in staat van faillissement verkeert;
- c ten aanzien van de schuldenaar de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen van toepassing is;
- d de tenuitvoerlegging van een dwangbevel is geschorst ingevolge een lopend rechtsgeding, met dien verstande dat de termijn waarmee de verjaringstermijn wordt verlengd een aanvang neemt op de dag waarop het rechtsgeding door middel van dagvaarding aanhangig wordt gemaakt.

2. De Afdeling overweegt ambtshalve als volgt.

Het college heeft bij besluit van 3 januari 2012 [belanghebbende] gelast om het gebouw ten behoeve van de bedrijfsinstallatie op het perceel [locatie] te [plaats] vóór 9 januari 2012 te verwijderen, onder oplegging van een dwangsom van € 50.000,00 ineens. Vast staat dat [belanghebbende] op 9 januari 2012 niet aan de last had voldaan, zodat op die datum een dwangsom van € 50.000,00 is verbeurd. Voorts staat vast dat de verjaring niet is gestuit als bedoeld in artikelen 4:105 en 4:106 van de Algemene wet bestuursrecht of is verlengd als bedoeld in artikel 4:111 van de Awb.

Uit het voorgaande volgt dat de bevoegdheid om in te vorderen ten tijde van de aangevallen uitspraak reeds was verjaard. Nu niet is gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan een belang kan worden aangenomen bij een inhoudelijke beoordeling van de gronden van het hoger beroep, moet worden geoordeeld dat het belang bij beoordeling van die gronden is komen te vervallen.

3. De Afdeling overweegt dat in gevallen als de onderhavige, waarin vast staat en niet in geschil is dat een dwangsom is verbeurd en het college weigert in te vorderen, degene die in bezwaar en beroep opkomt tegen de weigering om tot invordering over te gaan het college in verband hiermee kan verzoeken de verjaringstermijn te stuiten of de verjaringstermijn te verlengen door uitstel van betaling te verlenen, en bij afwijzing van dit verzoek de bevoegde rechter kan verzoeken om een voorlopige voorziening te treffen tot verlenging van de verjaringstermijn of om het college op te dragen de verjaringstermijn te stuiten.

4. Het hoger beroep is niet-ontvankelijk.

5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Naschrift

1. Het bestuursorgaan weigert een verbeurde dwangsom in te vorderen. Tegen deze weigering komt een derde-belanghebbende op en uiteindelijk komt de Afdeling in hoger beroep ambtshalve tot het oordeel dat hangende de procedure de bevoegdheid tot invordering is verjaard. Weg procesbelang, einde discussie.

Voor de derde-belanghebbende is dit een zeer onbevredigende uitkomst. Wat had hij kunnen doen om te voorkomen dat de verjaring intrad? De Afdeling geeft in deze uitspraak antwoord op die vraag, maar dat antwoord vind ik niet bevredigend. De uitspraak legt in elk geval bloot dat er sprake is van een leemte in de wet met verstrekkende gevolgen voor de positie van de derde-belanghebbende. Dat maakt deze uitspraak ook tot een belangrijke uitspraak. In dat opzicht is het opmerkelijk dat de Afdeling kennelijk vond dat deze zaak wel door de enkelvoudige kamer kon worden afgedaan.

Voordat ik inga op het antwoord van de Afdeling schets ik eerst nog even het wettelijk kader met betrekking tot de verjaring van de bevoegdheid tot invordering.

2. Artikel 5:35 Awb bepaalt dat in afwijking van artikel 4:104 Awb de bevoegdheid tot invordering van verbeurde dwangsommen verjaart door verloop van een jaar na de dag waarop de dwangsom is verbeurd. De verjaring kan door het bestuursorgaan worden gestuit op de gronden genoemd in de artikelen 4:105 lid 1 en 4:106 Awb. Artikel 4:111 lid 1 Awb bepaalt voorts dat de verjaringstermijn wordt verlengd met de termijn waarvoor het bestuursorgaan uitstel van betaling verleent. Op grond van het tweede lid wordt de verjaringstermijn ook verlengd met de periode gedurende welke de schuldenaar in surseance van betaling of in staat van faillissement verkeert, ten aanzien van de schuldenaar de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen van toepassing is of de tenuitvoerlegging van een dwangbevel door de rechter is geschorst.

De derde-belanghebbende heeft geen mogelijkheid om de verjaring van de bevoegdheid tot invordering te stuiten of te doen verlengen. Alleen het bestuursorgaan kan dit doen. Als het bestuursorgaan echter heeft besloten om niet tot invordering over te gaan, zal het ook geen aanleiding zien om een lopende verjaringstermijn te stuiten of te verlengen door uitstel van betaling te verlenen. Dat geldt zeker als het bestuursorgaan weigert om tot invordering over te gaan omdat het van mening is dat geen dwangsom is verbeurd.

3. Hoe kan een derde-belanghebbende dan voorkomen dat hangende de procedure de bevoegdheid tot invordering verjaart en hij zijn procesbelang verliest?

De Afdeling wijdt hieraan in haar uitspraak de volgende overweging ten overvloede:

"De Afdeling overweegt dat in gevallen als de onderhavige, waarin vast staat en niet in geschil is dat een dwangsom is verbeurd en het college weigert in te vorderen, degene die in bezwaar en beroep opkomt tegen de weigering om tot invordering over te gaan het college in verband hiermee kan verzoeken de verjaringstermijn te stuiten of de verjaringstermijn te verlengen door uitstel van betaling te verlenen, en bij afwijzing van dit verzoek de bevoegde rechter kan verzoeken om een voorlopige voorziening te treffen tot verlenging van de verjaringstermijn of om het college op te dragen de verjaringstermijn te stuiten."

De eerste bedenking die ik bij deze overweging heb is dat de Afdeling deze overweging toespitst op de situatie waarin niet in geschil is dat de dwangsom is verbeurd. Kennelijk wil de Afdeling een niet al te algemene uitspraak doen. Zou de Afdeling echt bedoelen dat de overweging niet van toepassing is op de situatie waarin wel in geschil is of de dwangsom is verbeurd? Zo ja, wat zou de rechtvaardiging voor dit onderscheid zijn?

Volgens de Afdeling moet de derde-belanghebbende bij een dreigende verjaring het bestuursorgaan eerst verzoeken om de verjaring te stuiten of de verjaringstermijn te verlengen door aan de schuldenaar uitstel van betaling te verlenen. Pas daarna kan hij zich volgens de Afdeling richten tot de voorzieningenrechter.

4. Ik zal eerst ingaan op wat een bestuursorgaan met een verzoek tot stuiting of verlenging kan doen, daarna zal ik ingaan op wat een voorzieningenrechter kan doen.

Wat kan een bestuursorgaan doen met een verzoek tot stuiting?

Het bestuursorgaan kan de verjaring alleen actief stuiten door:

- a een daad van rechtsvervolgning overeenkomstig artikel 3:316 lid 1 BW (artikel 4:105 lid 1 Awb);
- b een aanmaning als bedoeld in artikel 4:112 Awb (artikel 4:106 Awb);
- c een beschikking tot verrekening (artikel 4:106 Awb); of
- d een dwangbevel dan wel een daad van tenuitvoerlegging van een dwangbevel (artikel 4:106 Awb).

Ad a.

Artikel 4:124 Awb bepaalt dat het bestuursorgaan ten aanzien van de invordering van bestuursrechtelijke geldschulden ook beschikt over de bevoegdheden die een schuldeiser op grond van het privaatrecht heeft. Het uitgangspunt is dus dat het bestuursorgaan kan kiezen bestuursrechtelijke geldschulden via publiek- dan wel privaatrechtelijke weg in te vorderen. Ten aanzien van de invordering van verbeurde dwangsommen heeft naar mijn mening het bestuursorgaan die keuzemogelijkheid pas nadat het heeft besloten om tot invordering van de verbeurde dwangsommen over te gaan. De belangrijkste reden voor de introductie van de invorderingsbeschikking is immers de expliciete wens van de wetgever om geschillen over de invordering van verbeurde

dwangsommen onder de competentie van de bestuursrechter te brengen. Invordering bij dagvaarding zonder eerst een invorderingsbeschikking te hebben genomen zou daarom een onaanvaardbare doorkruising van de regeling van artikel 5:37 lid 1 Awb zijn. Zie ook het artikel 'Het risico van de voorlopige voorziening en van de uitspraak in eerste aanleg' van mr. U.T. Hoekstra (Gst. 7395/111, p. 602).

Ad b.

Op grond van artikel 5:37 lid 1 Awb kan het bestuursorgaan pas aanmanen tot betaling van een verbeurde dwangsom nadat het een invorderingsbeschikking heeft genomen. Op grond van de letterlijke tekst van artikel 5:37 lid 1 Awb zou een aanmaning ook kunnen worden verstuurd nadat het bestuursorgaan heeft besloten om niet tot invordering over te gaan. Artikel 5:37 lid 1 Awb bepaalt immers dat een bestuursorgaan eerst een beschikking *omtrent* invordering moet nemen voordat het tot aanmaning kan overgaan. Het is echter volstrekt onlogisch en het kan niet de bedoeling van de wetgever zijn geweest dat na een besluit om niet tot invordering over te gaan kan worden aangemaand. Vandaar dat ik meen dat voor 'omtrent' hier gelezen moet worden 'tot'.

Ad c.

Een beschikking tot verrekening kan natuurlijk alleen maar worden genomen als er ook iets te verrekenen valt. Dat zal eerder uitzondering dan regel zijn. De vraag rijst overigens of wel een beschikking tot verrekening kan worden genomen als nog geen besluit tot invordering is genomen. Volgens mij is een expliciete invorderingsbeschikking niet nodig. Verrekening is een daad van invordering. Het besluit tot verrekening omvat dan ook de vaststelling dat een dwangsom is verbeurd en het besluit tot invordering van deze dwangsom.

Ad d.

Op grond van artikel 4:117 lid 1 Awb kan een dwangbevel pas worden uitgevaardigd nadat is aangemaand en niet binnen de voorgeschreven termijn van twee weken volledig is betaald. Een aanmaning kan op grond van artikel 5:37 lid 1 Awb pas worden verstuurd nadat een beschikking tot invordering van de verbeurde dwangsom is genomen.

Mijn conclusie is dat de verjaring van de bevoegdheid tot invordering in beginsel alleen kan worden gestuit nadat het bestuursorgaan een beschikking tot invordering van de verbeurde dwangsom heeft genomen. Een verzoek van een derde-belanghebbende aan het bestuursorgaan om tot stuiting van de verjaring over te gaan, betekent dus dat het bestuursorgaan zal moeten terugkomen op zijn bestreden besluit om niet tot invordering over te gaan. Dat is vragen naar de bekende weg. De redenen die het bestuursorgaan hebben doen besluiten om niet tot invordering over te gaan blijven immers onverkort gelden. Het valt niet in te zien waarom het bestuursorgaan onder dreiging van de verjaring zou moeten terugkomen op dat besluit.

Wat kan een bestuursorgaan doen met een verzoek tot uitstel van betaling?

Rest derhalve de mogelijkheid van verlenging van de verjaringstermijn. De enige manier waarop het bestuursorgaan kan bewerkstelligen dat de verjaringstermijn wordt verlengd is het verlenen van uitstel van betaling aan de schuldenaar als bedoeld in artikel 4:94 Awb. Een besluit omtrent het verlenen van uitstel van betaling is een besluit in de zin van artikel 1:3 lid 1 Awb.

De verplichting tot betaling volgt uit de wet (artikel 5:31d sub a Awb) en treedt in werking zodra de dwangsom wordt verbeurd. Formeel gezien blijft de verplichting tot betaling bestaan, maar materieel gezien houdt m.i. die verplichting tot betaling op als het bestuursorgaan besluit om geen gebruik te maken van zijn bevoegdheid om tot invordering over te gaan. Het ligt dan ook niet voor de hand om uitstel van betaling te verlenen als besloten is om niet tot invordering over te gaan. Los daarvan geldt het volgende.

Het verlenen van uitstel van betaling heeft tot gevolg dat de op de schuldenaar rustende betalingsverplichting wordt opgeschort. De derde-belanghebbende die het bestuursorgaan probeert te bewegen tot invordering over te gaan heeft daar geen rechtstreeks belang bij. Integendeel, hij wil dat er wordt ingevorderd en heeft er juist belang bij dat geen uitstel van betaling wordt verleend. Het verzoek van een derde-belanghebbende aan het bestuursorgaan om aan de schuldenaar uitstel van betaling te verlenen kan mijns inziens dan ook niet als een aanvraag in de zin van artikel 1:3 lid 3 Awb worden aangemerkt. Als het verzoek niet als aanvraag kan worden aangemerkt, dan geldt er geen verplichting van het bestuursorgaan om te beslissen op het verzoek. Reageert het bestuursorgaan wel op het verzoek, dan is die reactie geen besluit in de zin van artikel 1:3 lid 1 Awb en heeft de derde-belanghebbende ook geen toegang tot de voorzieningenrechter.

De derde-belanghebbende heeft wel belang bij het bijkomend effect dat het verlenen van uitstel van betaling op grond van artikel 4:111 lid 1 Awb heeft op de verjaringstermijn. Dat bijkomend effect is dat de verjaringstermijn wordt verlengd met de duur waarvoor uitstel van betaling wordt verleend. Het verlenen van uitstel van betaling is echter niet op dit rechtsgevolg gericht. De wetgever heeft het bestuursorgaan de bevoegdheid gegeven uitstel van betaling te verlenen omdat dit in het belang van de schuldenaar kan zijn (zie *Kamerstukken II 2003/04*, 29 702, nr. 3, p. 42-43). Om te voorkomen dat gedurende de periode waarvoor uitstel van betaling is verleend de verjaring intreedt, is in artikel 4:111 lid 1 Awb bepaald dat de verjaringstermijn wordt verlengd met de duur waarvoor uitstel van betaling is verleend. Het verlenen van uitstel van betaling met het uitsluitende doel om ten behoeve van een derde te voorkomen dat de verjaring intreedt, lijkt mij dan ook oneigenlijk en in strijd met artikel 3:3 Awb. Ik meen dat er daarom een reële kans is dat een dergelijke beschikking niet in stand blijft als de schuldenaar het besluit tot het verlenen van uitstel van betaling bestrijdt. Wordt de beschikking vernietigd, dan moet mijns inziens de verlengingshandeling worden geacht nooit te zijn

uitgevoerd en blijkt de bevoegdheid tot invordering alsnog te zijn verjaard.

De slotsom is dat het indienen van een verzoek bij het bestuursorgaan om tot stuiting van de verjaring over te gaan mijns inziens tot niets kan leiden en dat ook weinig te verwachten valt van een verzoek aan het bestuursorgaan om aan de schuldenaar uitstel van betaling te verlenen. Bovendien is er een reëel risico dat een beslissing om uitstel van betaling te verlenen met als uitsluitend doel te voorkomen dat de bevoegdheid tot invordering verjaart in rechte geen stand zal houden.

Gelet hierop lijkt het mij onwenselijk om van de derde-belanghebbende te verlangen dat hij bij het bestuursorgaan eerst een besluit tot stuiting of verlenging van de verjaring door het verlenen van uitstel tot betaling uitlokt voordat hij zich tot de voorzieningenrechter kan wenden.

Het lijkt mij overigens ook onnodig om van de derde-belanghebbende te verlangen om bij het bestuursorgaan eerst een verzoek tot stuiting of uitstel van betaling in te dienen. Waarom zou de derde-belanghebbende zich niet in het kader van de aanhangige procedure tegen de weigering om in te vorderen tot de voorzieningenrechter kunnen wenden met een verzoek om de verjaring te doen stuiten of te verlengen? Tussen een dergelijk bezwaar of beroep en een verzoek om voorlopige voorziening tot verlenging of het doen stuiten van de verjaringstermijn lijkt mij voldoende conexiteit te bestaan.

Wat kan de voorzieningenrechter doen?

De Afdeling overweegt dat de derde-belanghebbende de voorzieningenrechter kan verzoeken 'om een voorlopige voorziening te treffen tot verlenging van de verjaringstermijn of om het college op te dragen de verjaringstermijn te stuiten'. Volgens de Afdeling is de voorzieningenrechter kennelijk bevoegd om zelf de verjaringstermijn te verlengen. Nu heeft de voorzieningenrechter veel vrijheid bij het treffen van een voorlopige voorziening, maar het lijkt mij toch niet dat de voorzieningenrechter zonder wettelijke grondslag kan bepalen dat de verjaringstermijn wordt verlengd. De enige wettelijke grondslag voor het verlengen van de verjaringstermijn is gelegen in art. 4:111 lid 1 Awb, het verlenen van uitstel van betaling. De voorzieningenrechter kan mijns inziens echter niet zelf bij wege van 'voorlopige' voorziening uitstel van betaling verlenen. Een dergelijke voorziening is niet voorlopig. Bovendien schiet de derde-belanghebbende er weinig mee op. De voorlopige voorziening vervalt immers zodra uitspraak is gedaan in de hoofdzaak of binnen zes weken na het bekendmaken van een beslissing op bezwaar. Dan wordt de voorlopige voorziening geacht nooit te hebben bestaan en wordt de verjaringstermijn derhalve geacht nooit te zijn verlengd. De voorzieningenrechter kan wel op grond van artikel 4:101 Awb de verplichting tot betaling schorsen. De schorsing van de verplichting tot betaling wordt echter in artikel 4:111 Awb niet genoemd als een grond voor verlenging van de verjaringstermijn.

De voorzieningenrechter zou het bestuursorgaan wel kunnen opdragen om uitstel van betaling te verlenen, maar, gelet op mijn eerdere bedenkingen bij de rechtmatigheid van

een dergelijk besluit, is het zeer de vraag of het belang van de derde-belanghebbende hiermee is gediend.

De voorzieningenrechter zou het bestuursorgaan kunnen opdragen om de verjaring te stuiten, maar ik heb uitgelegd dat de stuitingsmogelijkheden beperkt zijn en dat het bestuursorgaan in beginsel alleen kan stuiten door eerst een besluit tot invordering te nemen. Ik heb ook uitgelegd dat dat inhoudt dat het bestuursorgaan moet terugkomen van zijn besluit om niet tot invordering over te gaan en dat een bestuursorgaan hiertoe niet kan worden verplicht. De opdracht om een lopende verjaringstermijn te stuiten lijkt mij derhalve een onuitvoerbaar opdracht.

De door de Afdeling aangedragen oplossing, is mijns inziens dus geen oplossing. Ik stel vast dat de derde-belanghebbende mijns inziens geen reële mogelijkheden heeft om te voorkomen dat de bevoegdheid tot invordering verjaart hangende zijn procedure tegen een besluit om niet tot invordering over te gaan. Dat is een voor de wetgever pijnlijke conclusie omdat één van de redenen voor de introductie van de invorderingsbeschikking juist was het versterken van de positie van de derde-belanghebbende. De enige oplossing die ik zie, is een aanpassing van de wet.

C.J. Ijdema